

De week - Vrijdag

- Was je nog wakker?

Lynn keek naar de verlichte cijfers van haar elektronische wekker. Ze ging rechtop zitten, krabde op haar hoofd en zei:

- Ja, ik lag een beetje na te denken.

- Net als je dochter, zei Renee. Als die naar bed gaat, moet het licht een tijdje aan blijven, zodat ze beter na kan denken.

- Een smoes, maar ach...

- Is bij jou het licht nog aan?

- Nee, zei Lynn.

- Ik stoor je, zo te horen.

- Welnee, vriendin. Ik ben gewoon niet zo alert om kwart voor drie uur 's nachts.

- Alert genoeg om niet meteen te vragen wat er aan de hand is.

- Je kunt me altijd bellen, al is het om vier 's nachts, dat weet je.

- Dat weet ik.

- We zijn vriendinnen, benadrukte Lynn, hartsvriendinnen. Als ik jou 's nachts zou bellen, dan zou je...

Nee, dat is niet waar. Je zou mij meteen vragen, waarom ik jou om godsnaam midden in de nacht bel.

- Nou...

- Jawel. Maar alleen omdat je emotioneler bent dan ik, niet omdat je mij op een andere planeet zou wensen.

- Dat is zo. Al vermoed ik dat ze op een andere planeet ook zoiets als een telefoon hebben.

- Zeker wel. Op mijn planeet bellen we elkaar door een vinger in ons linkeroor te steken.

- Geen peterselie?

- Je bent in de war met een naburige planeet. Die lui zijn gek. Waarom denk je dat ik naar de aarde ben gekomen?

- Om met mij bevriend te zijn?

- Jij snapt 'm.

- Het is alweer vrijdag.

- Ja, geeuwde Lynn. Bijna weekend.

- Is je zoon al thuis? Hij ging toch weer naar zijn vriend toe, gamen?

- Ik denk van wel. Of hij is thuis, of er liep daarnet een inbreker rond met een zwakke blaas.

- Zullen we vanavond samen boodschappen doen?

- Ik heb eigenlijk niet zoveel nodig. Trouwens, op vrijdagavond is het brood meestal op in de supermarkt. Ik ga liever 's middags.

- Heb je nog iets zwaars nodig, zoals fris of aardappelen? Ik ben toch met de auto.

- Even denken...

- Doe je licht aan.

- Ja, lachte Lynn, dan gaat het beter.

- Slaapt je dochter?

- Als een roos.

- Dus je gaat vanmiddag? vroeg Renee.

- Nee, eigenlijk niet. Ik wilde zaterdagmiddag gaan.

- Op die manier.

- Hoe is het verder bij jou?

- Stil.

- Dat weet ik.

- Hoezo, zei Renee, weet je dat?

- Beste vriendin, je belt mij 's nachts om kwart voor drie. Je informeert naar mijn dochter, naar mijn zoon, je hebt het over samen boodschappen doen... Terwijl je gisteren nog hier was.

- Zo ongevoelig ben je dus niet.

- Hoe bedoel je? vroeg Lynn. Ik analyseer gewoon de situatie.

- O, niets.

- Neem een huisdier.

- Ik wil al jaren een kat nemen.

- Doe dat dan.

- Nee, verzuchtte Renee, die zou ik te vaak alleen moeten laten.

- Geef hem een mobieltje. Kan ie bellen.

- Je vindt het toch niet erg, hè?

- Wat?

- Nou, dat ik je 's nachts bel.

- Integendeel. De vrijdag is uitermate geschikt om 's nachts gebeld te worden. Ik verheug me er elke keer weer op.

- Dit is de eerste keer dat ik jou vrijdagnacht bel.

- O, daarom voel ik me 's morgens bij het ontwaken zo teleurgesteld.

- Je sliep dus.

- Daarnet, bedoel je?

- Ik heb je wakker gebeld.

- Neehee, zei Lynn ongeduldig, ik sliep niet. Ik dacht na. Maar al zou ik reeds naar dromenland vertrokken zijn, voor een gesprek met mijn beste vriendin keer ik met plezier weer terug.

- Ligt trouwens bij jou in de huiskamer op tafel een klein blauw doosje?

- Je bedoelt de verloopkabel, die je mij hebt laten zien?

- Ik kan hem nergens meer vinden.

- En daar blijf jij 's nachts voor op?

- Ik wil mijn nieuwe dvd-speler nog aansluiten.

- Leuk. En ik maar denken dat je mij belt, omdat je je eenzaam voelt.

- Dat is je analyse?

- En mij dan ook nog voeren, met je "zo ongevoelig ben je dus niet".

- Nee, dat meende ik. Als je op basis van zo weinig gegevens tot een dergelijke conclusie komt, moet je wel gevoelig zijn. Maar dan nog kun je je vergissen.

- Zeg, vriendin, ik vraag me in godsnaam af, waarom je mij midden in de nacht belt.

- Voor een kabeltje, grinnikte Renee.

- Ja, maar dat kom je niet meteen halen, toch?

- Ik wil weten waar het gebleven is.

- Is dat belangrijk voor je?

- Ja. Anders slaap ik niet.

Lynn haalde haar schouders op.

- Nou, het doosje ligt niet in de huiskamer, want die heb ik daarstraks opgeruimd.

- Het doosje?

- Nee, de huiskamer, nachtbraker. Zoek maar eens goed in je schoudertas. Misschien ligt het doosje onder je agenda, of onder de schemerlamp, of de porseleinen theepot.

- Het is de tas van Mary Poppins niet.

- Whatever. Ik ga slapen, als je het niet erg vindt. Het is vrijdag en op vrijdag doe ik altijd de nuttige dingen, als ik me niet te moe voel.

- Oké. Ik zoek hier wel verder naar mijn verloopstuk.

- Graag.

- Sorry voor het storen.

- Je stoorde me niet, want ik was nog wakker. Maar nu ga ik slapen.

- Truste, vriendin.

- Truste, Renee. Slaap lekker.

- Slaap lekker.

- Doei, zei Lynn zacht en ze verbrak de verbinding.

Ze ging met een zucht op haar rug liggen en sloot haar ogen. Meteen daarna draaide ze zich op haar

zij. Toen ze rechtop ging zitten om haar kussen goed te leggen, had ze zo'n donkerbruin vermoeden dat ze die nacht slecht zou slapen.

Afijn, dacht ze, terwijl ze weer ging liggen, maar nu op haar andere zij, Renee had me nodig. Mijn verloopstuk... Het zal wel. Zo ongevoelig ben ik dus echt niet.